

[Inger Gautier Schmit.]
og som vi ogsaa har vort Ansvar for. De standses ikke ved Blødsødenhed, men ved en ansvarsbevidst Vurdering af Forholdene saavel overfor Moder som overfor Barn.

Justitsministeren (*Zahle*): Idet jeg takker for den overordentlig venlige Modtagelse, som Lovforslaget har faaet af de forskellige Ordførere for Partierne, skal jeg tillade mig at give et ganske kort Tilsvaer.

De Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen gjorde til § 13, kan man overveje, og det vil der blive Lejlighed til i Udvalget.

Til det ærede Medlems Bemærkninger om Bedømmelse af en sigtets Tilregnelighed i Anledning af § 16 skal jeg sige, at jeg tror dog, det maa fastholdes, at Lægeerklæringen, som naturligvis indhentes, ikke skal være absolut afgørende med Hensyn til Tilregneligheden, men at det maa være underkastet den juridiske og erfarne Dommers Afgørelse, om det, som Lægeattesten oplyser angaaende vedkommendes Sindstilstand, er af en saadan Beskaffenhed, at man maa mene, at Tilregneligheden hos ham er helt eller delvis forsvundet.

Det første større Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen rejste, var Spørgsmaalet om Tugthus eller ikke Tugthus som et Led i vort Fængselsvæsen, og jeg maa tillade mig at dvæle en lille Smule ved dette Spørgsmaal, dog uden nogen som helst Vidtløftighed — Tiden rykker jo fremad. Jeg vil dog gerne have Lov til at gøre opmærksom paa, at i nogle Bemærkninger om Frihedsstraf og om de med Frihedsberøvelsen forbundne Sikkerhedsforanstaltninger, som under særligt Hensyn til de i Professor Carl Torps Straffelovsudkast derom indeholdte Bestemmelser blev udgivet af den daværende Direktør for Fængselsvæsenet, Torkild Fussing, i 1921, findes der paa Side 11—12 en Fremstilling af Professor Torps Synspunkt vedrørende Tugthus, som jeg kunde have Lyst til at referere her, men som jeg maaske kan indskrænke mig til at henvise til. Denne Fremstilling indeholder Grunde, som for mig virker aldeles overbevisende om, at vi ikke bør have Tugthus som Led i et moderne Fængselsvæsen. Det vil, saaledes som det paa det nævnte Sted nærmere udvikles, ikke kunne blive nogen særlig Art af Fængsel, som gennemfører en fra de andre Fængselsstraffe virkelig forskellig Strafart, og dets egentlige Virkning vil blive den, at der paa visse Fanger, de, som har været

undergivet denne Straf, sættes en sort Kokarde, som gør det overordentlig vanskeligt eller i hvert Fald besværligere end ellers for dem at vende tilbage til det regelmæssige Liv i Samfundet, og det skulde dog netop være Hovedformaalet med Straf, at den gør en lovlydig ud af den, som bliver straffet. Jeg maa derfor meget tilraade den Udvej, som det ærede Medlem Hr. Pürschel antydede, at de, som i Udvalget i Fjor har været for Tugthus under den ene eller den anden Form, søger at blive enige om en Form for Tugthus, som hverken er den ene eller den anden af de to Arter, som blev foreslaaet i Fjor, og faar lavet en Art nyt Tugthus, som de kan samles om. Jeg vil derefter haabe, at man vil holde sig til Lovforslaget paa dette Punkt og ikke indføre denne Strafart.

Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen omtalte dernæst Fængselsnævnet og ønskede det udelukket af Loven. Han ønskede ikke, at der skulde være et Fængselsnævn, som skulde tage Bestemmelse om, hvorvidt Fanger, som har været dømt til Arbejdshus eller Sikkerhedsforvaring eller Fængsel, skal betinget frigives og derefter indsættes igen ved samme Autoritets Bestemmelse, naar de ikke overholdt Betingelserne. Det ærede Medlem sagde, at den betinget løsladte bør kun Domstolene kunne indsætte igen, idet det ærede Medlem hævdede, at naar en betinget løsladt var kommet ud af Fængselet, var han dog stillet som enhver anden Borger i Staten og burde derfor ogsaa kun ved Domstolenes Kendelse kunne indsættes i et Fængsel. Men der er dog her en Nuance. Den, som er løsladt fra et Fængsel paa visse Betingelser, er dog pligtig at opfylde disse Betingelser og er noget anderledes stillet end den helt frie Borger, og det forekommer mig derfor vel begrundet, at Fængselsnævnet ogsaa kan træffe Bestemmelse om, at han indsættes igen i Fængsel, naar han bryder Betingelserne.

Jeg tror nok, at man ogsaa kan sige, at dette Fængselsnævn i Almindelighed er stærkt krævet af den juridiske Verden. Nu siger jeg ikke dette til det ærede Medlem, fordi han ikke er Jurist, for jeg vil netop gribe Lejligheden her til at udtrykke min Beundring for den overordentlig store Dygtighed, hvormed det ærede Medlem baade i Dag og ved tidligere Lejligheder har vist, at han behersker hele dette Stof, uagtet han har maattet arbejde med det uden de lettende Forudsætninger, som det er at have kunnet tilbringe nogle Aar med at studere Lovene.